

[Diderichsen.]

tilfredshed, at der på en lang række punkter netop er taget særlige hensyn til disse små grupper — af kvinder først og fremmest — som, når de lever under særlig vanskelige livsvilkår, vil kunne få særlige ydelser fra samfundets side.

Jeg skal i øvrigt ikke gå meget ind på lovforslagene. Jeg henviser til mit indlæg ved første behandling i forrige samling og vil blot knytte nogle ganske enkelte bemærkninger til det foreliggende.

For det første vil jeg gerne gentage som det principielle, at vi er meget interesserede i alt, hvad der kan henregnes under familiepoltiske foranstaltninger, og vi mener altså også, at der på dette vigtige punkt er tale om betydelige forbedringer; vi håber derfor, at dette lovforslag kan få en hurtig og velvillig behandling såvel i udvalget som senere hen her i salen. De enkelte grundprincipper støtter vi, og jeg skal derfor ikke trætte tinget med yderligere at nævne disse grundprincipper.

Der var en enkelt ting med hensyn til selve satserne, jeg nævnede ved forrige behandling, da vi havde det fremme, nemlig at satsernes endelige niveau jo nok først kunne udformes i forbindelse med skattereformen, og dengang var man jo endnu relativt optimistisk med hensyn til gennemførelsen af en skattereform. Men den har jo lidt en forholdsvis krank skæbne i den forløbne tid, og nu ved vi ikke rigtig, hvornår den kommer, om den kommer i denne samling. Det er med beklagelse, man må fastslå, at det stadig væk trækker ud med dette centrale punkt, men det må vel stadig være sådan, at den endelige udformning af dette punkt på det nøjeste må hænge sammen med de satser, som man til sin tid eventuelt når frem til ved en skattereform, som også må omfatte børnetilskuddene. Vi lægger altså i liberalt centrum meget stor vægt på, at børnetilskuddene får en betydelig størrelse, og at man ikke fedter på dette punkt. I den forbindelse må man så også komme ind på spørgsmålet om eventuel skattefrihed.

En anden lille ting, som jeg gerne vil nævne ganske kort, drejer sig om moderens forpligtelse til at give oplysninger om faderen til barnet i disse tilfælde. Der står i

bemærkningerne til lovforslaget — og ministeren sagde det samme, da jeg nævnede det sidste gang — at det bør reguleres gennem de familieretlige regler; det er et synspunkt, som jeg også fuldt ud kan tiltræde. Jeg vil blot lige benytte lejligheden til at spørge, om dette „bør“ betyder, at der sker noget i så henseende. Er der påtænkt særlige foranstaltninger eller særlige ændringer af bestående lovgivning for at sikre, at dette synspunkt kommer til sin ret?

Jeg vil slutte med at udtale vor anerkendelse af disse lovforslag og håber, at de vil føre til et retfærdigt og rimeligt resultat og også til en rigelig tildeling til disse små, ofte glemte og ofte vanskeligt stillede grupper, som der er tale om her.

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne takke for den principielle tilslutning til, at vi over disse forslag gør et fremstød på det familiepoltiske område. Jeg er klar over, både efter debatten i dag og efter debatten sidste folketingsår, at der er divergerende opfattelser af forskellige punkter i forslaget, men har vi et fælles ønske om at gøre et familiepoltisk fremstød, vil jeg tro, det vil være muligt gennem et udvalgsarbejde at nå tilfredsstillende resultater.

Jeg skal sige noget om enkelte punkter, der har været fremme. Fru Astrid Skjoldbo spurgte, om der mig bekendt forelå nogen psykologisk undersøgelse af, hvordan forholdet ville være, hvis moderen kunne være hjemme hos sit barn en vis periode efter fødslen. Fru Astrid Skjoldbo nævnte enlige mødre, men det kan jo ikke være et problem alene for enlige mødre; det må i så tilfælde gælde alle mødre. Mig bekendt foreligger der ikke nogen egentlig videnskabelig undersøgelse, men jeg ved, at der fra sagkyndig side til kvindekommisionen er afgivet forskellige udtalelser derom. I den forbindelse kan jeg oplyse, at vi i juni eller juli 1965 spurgte kvindekommisionen, hvordan den så på spørgsmålet om at yde et bidrag til, at en moder kunne være hjemme i den første tid efter fødslen for i særlig grad at tage sig af sit barn. Det er altså ca. 1½ år siden, og vi har ikke fået svar endnu. Hr. P. E. Eriksen sagde, at vi skulle have lidt mere fart i kommissionsarbejdet;